

Qui és català i catalana?

written by Diego Arcos | 17 de març de 2020

[Rafael Campalans](#) (1887–1933), fundador de la Unió Socialista de Catalunya, ja va debatre fins i tot amb Einstein la qüestió nacional catalana i la seva identitat, passant per Jordi Pujol i el seu eslògan: “és català qui viu i treballa a Catalunya”, per cert, la seva condició de burgès no li permetia pensar en la condició dels menors i els estudiants... en síntesi, per Pujol era català aquell que fos explotable.

Abans i després d'aquestes dues personalitats, el debat per la identitat catalana és tan legítim i habitual com el que es plantegen en qualsevol comunitat.

I això passa i passarà perquè les identitats no són estables, muten, es transformen, poden créixer o anar aigualint-se fins a la desaparició.

Per això un grec clàssic no té res a veure amb els actuals que viuen al Peloponès i són víctimes de l'FMI i la UE.

En el cas que ens ocupa, si bé el debat és legítim, aquells que l'estan promovent ho fan amb mala intenció. Em refereixo als grupuscles que promouen un posicionament identitari en el marc del debat per la independència.

Tenim una altra vegada aquest debat, esperonat per petites formacions partidistes i organitzacions racistes que es camuflen en un discurs identitari, per proclamar una falsa posició ultra independentista, per així infiltrant-se en el “Procés”.

No és un tema pas secundari.

El resultat que persegueixen és clar: donar-los la raó als enemics de la República catalana, en el sentit que l'independentisme és identitari i racista.

Si no pots vèncer l'enemic, uneix-te a ell per contaminar-lo des de dins.

Ampliem el focus sobre el tema

A la guerra de Bòsnia, un tema que conec directament, van fer servir els conceptes identitaris basats en les tres religions de Iugoslàvia, l'Islam, el Cristianisme Ortodox i el Catòlic. L'església ortodoxa és oficial a Sèrbia malgrat que els practicants són una minoria i a Croàcia i Bòsnia no hi ha religió oficial però els croats són majoritàriament catòlics, vora el 60%, i els bosnians musulmans són un 50%.

Els Txètniks serbis ultra feixistes afirmaven que a qualsevol lloc on residís població sèrbia allò era Sèrbia i per tant exercien la neteja ètnica mitjançant el terrorisme nazi, assassinant, violant, espoliant i foragitant tots els no ortodoxes, amb la UE donant carta blanca amb l'alegria de preparar el desballestament de Iugoslàvia i el retorn del capitalisme.

Per tant, aquest debat és important donat que allò que busquen és posar un lligam imaginari entre Catalunya i l'ultranacionalisme agressiu i revifar l'espantall de la massacre dels Balcans.

Rebatre aquest discurs malintencionat i enverinat és una tasca cabdal. Especialment perquè hi ha munió d'independentistes ingenus, enlluernats amb un discurs abrandat que els hi fa pampallugues davant dels discursos aigualits, tacticistes i escarransits dels líders de la República interrompta.

La meva experiència respecte de la identitat

Jo tinc dues nacionalitats, l'Argentina i la catalana, i dos passaports, el de l'Argentina i el del Regne d'Espanya (per imperatiu legal).

Què soc? Doncs català per decisió pròpia i argentí de naixement. També del Barça i de River Plate.

Ara bé, la meva identitat catalana està determinada pel Codi Civil català en el seu llibre cinquè, article 111.5: Condició política de català.

S'adquireix la condició política de català o catalana amb residència i empadronament continuat durant dos anys en algun municipi de Catalunya.

És l'aplicació del *Ius Soli* o dret del sòl, que es contraposa al *Ius Sanguinis* del Regne d'Espanya.

És el que diu la Llei màxima d'una nació que encara no té ni estat ni constitució pròpia.

Per tant la pregunta que s'ajusta a la qüestió és *com* es converteix en català una persona: per naixement o residència. I les respostes estan en el Dret civil i en els usos i costums catalans que sempre han estat aplicats, des de la creació de Catalunya com una nació independent. Des dels usatges, passant per les Homilies d'Organyà, les Bases de Manresa i els quatre Estatuts fins aquí.

Si algú recorda el film *La Catedral del Mar*, allí el personatge ha de viure un any dins de les muralles de Barcelona per ser lliure i assolir el Veïnatge de la ciutat comtal i així alliberar-se de la persecució, poder dur espasa, comerciar i estar insaculat, és a dir, en el sac que es feia servir per triar el Consell de Cent, un exemple cinematogràfic, per cert no gaire seriós.

El codi civil no diu res de parlar català, ni quina religió professa, ni res més que el veïnatge.

D'aquí que els catalans i catalanes immigrades no som subjectes de ple dret per l'Estat enemic.

Els catalans i catalanes amb DNI i condició de súbdits, tampoc... som subjectes de ple dret, com està demostrat en presos, exiliats, bornis i esbatussats.

Però sí que tenen/tenim el veïnatge civil, que imposa el règim legal català. Per posar un cas, si un resident irregular contrau noces a Catalunya, el jutge de pau, l'autoritat municipal, està obligada a preguntar-li si s'acull al Dret civil espanyol o al català, i les diferències pel que fa a drets i deures conjugals, patrimonials i fiscals són força diferents.

Per tant es pot ser català i catalana i donar suport a VOX o considerar-se tabarnès o estar a favor de l'eliminació de les fronteres, o no parlar ni un borrall de català, ser ateu, catòlic, musulmà o budista.

Som catalans i catalanes i punt.

Però si ampliem el focus, es poden veure més aspectes del tema: Algú es podria preguntar com es pot ser argentí? O Xilè, o peruà o canadenc o marroquí o brasilera? Hi ha algun dubte?

Doncs no, perquè són gentilicis propis de ciutadans o ciutadanes de repúbliques independents, que consoliden les definicions d'identitat amb la força d'un estat, les seves constitucions i lleis estatals.

Demografia catalana

Tan sols el 25% de la població catalana té els 4 avis catalans. L'altre 75% en té 2 o cap avi de Catalunya. La tesi doctoral de qui va crear l'Institut de Demografia de Catalunya Anna Cabré i Pla, va demostrar que el Principat té un contingut poblacional més immigrant que l'Argentina. Aquesta característica de la Catalunya mestissa i acollidora, de dret civil republicà, basat en el *Ius Soli* és la nosa concreta més gran per als que intenten brandar una Catalunya blanca i cristiana.

És el concepte castellà de la "hidalguía" els "hijodalgo"¹, de la Castella feudal.

Per tant, des del meu punt de vista, la gran conclusió és que per exhibir un suposat supremacisme, s'ho han d'inventar, i és això el que intenten sense gaire èxit.

Per nodrir d'arguments (falsos) als enemics de Catalunya i per agitar un espantall amenaçant la població catalana d'origen immigrant.

Exemple de la identitat en la República Argentina

Qui és argentí? Totes les persones nascudes al territori de la república, Illes Malvines incloses, i totes les persones que resideixen dos anys de forma regular i continuada.

La ciutadania argentina és irrenunciable.

Una situació força diferent del que imposa l'Estat espanyol. Les lleis d'estrangeria i de nacionalitat discriminen els nascuts a les antigues colònies, afavorint-los amb un procediment que es pot iniciar amb dos anys de residència regular i marginant a la resta de residents que no van tenir la "sort" de ser colonitzades pels Borbons, que han de residir-hi deu anys per assolir la meravellosa condició de súbdit del regne d'Espanya.

Així doncs, les consideracions sobre la nació o la identitat cultural catalana són romanços, amb més o menys intencionalitat partidista i/o política.

És útil l'anàlisi sobre la conformació de la identitat catalana? I tant, per la història, la sociologia, l'antropologia, etc. Però per la política actual, amb un 20% de població catalana d'origen immigrant i en plena lluita per la nostra independència, és un debat promogut per grups malintencionats i que busquen imposar una agenda etnicista i racista.

L'única autoritat que podrà donar documents d'identitat catalana serà la República que "sepamos conseguir"².